

Arrest

**nr. 123 896 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VANWALLE loco advocaat G.-H. BEAUTHIER en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juni 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 juni 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 19 juni 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 6 november 2013.

1.3. Op 17 januari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in al Ridaa, provincie al Baida, de Yemenitische nationaliteit te bezitten, van Arabische origine te zijn en een soennitisch moslima te zijn. Op jonge leeftijd verhuisden uw ouders naar Sanaa, waar u woonachtig was tot uw vertrek uit het land.

In 1979 huwde u met S.(...) Q.(...) a.(...)-S.(...) en jullie hebben vijf kinderen. Uw echtgenoot was juridisch boekhouder en had een eigen bureau, u was directiesecretaresse in de Centrale Bank in Sanaa.

Sinds het begin van demonstraties in Yemen, vanaf 2011, had uw man sympathie voor de jongeren die demonstreerden op het plein in de buurt van zijn kantoor. Deze jongeren behoorden tot verschillende politieke stromingen en uw echtgenoot gaf hen geld.

Op 14 december 2012 ging uw echtgenoot na het avondgebed naar de kruidenier, doch werd onderweg neergeschoten door twee mannen in een wagen. U werd hiervan op de hoogte gebracht door de burens en met hun hulp brachten u en uw oudste zoon, N.(...), uw echtgenoot naar het ziekenhuis van al-Yusra, waar men hem echter niet wilde behandelen omdat hij neergeschoten was. Jullie brachten hem dan naar het Ulum al-Technologia ziekenhuis, maar onderweg hier naartoe is hij aan zijn verwondingen bezweken. Uw zoon verwittigde de familie en u mocht van uw schoonbroer, S.(...), het lichaam niet begraven totdat de dader(s) geïdentificeerd was/waren. Uw zoon en schoonbroer dienden ter plekke klacht in en de politie startte een onderzoek.

Vijf dagen later kreeg u van uw schoonbroer te horen dat uw echtgenoot mocht worden begraven en de rouwperiode mocht beginnen daar hij de daders, behorend tot de familie al-K.(...), had geïdentificeerd. Na een maand vertelde uw schoonbroer u dat hij de dader had gedood en vroeg u trots te zijn op hem. U bent dan uit veiligheidsoverwegingen met uw kinderen naar uw moeder in al Hudaida getrokken. Twee dagen later keerde u samen met uw broer naar huis terug om wat kleren op te halen en zagen jullie dat de voordeur en jullie wagen waren beschoten. Uw moeder was van oordeel dat u ook bij haar niet veilig was en samen met uw kinderen nam u dan uw intrek bij uw zuster, H.(...), bij wie jullie een maand verbleven tot het moment waarop u van uw moeder vernam dat uw schoonbroer was gedood en u oordeelde dat de situatie veilig was en naar huis terugkeerde.

Zo'n anderhalve maand later, in april 2013, gingen u en uw kinderen naar de Franse ambassade om de door jullie opgevraagde visa op te halen. Na al de doorstane gebeurtenissen waren jullie toe aan een rustpauze en een trip naar Frankrijk leek hiervoor ideaal. Bij terugkeer vroeg u aan uw zoon om iets te eten te gaan halen en even later drongen twee gewapende mannen uw huis binnen en vroegen naar uw zoon. Toen ze de paspoorten zagen liggen vroegen ze u of u van plan was uw kinderen naar het buitenland te sturen. Uw dochter K.(...) werd bij de haren getrokken waarop jullie begonnen te roepen en de mannen vertrokken. U belde uw zoon dat hij niet naar huis mocht terugkeren, waarna u niets meer van hem hebt vernomen. U vermoedt dat deze mannen tot de al-K.(...) behoren. Uw broer legde klacht neer en u en uw kinderen vertrokken daarop naar uw moeder. Uw familie oordeelde dat u daar niet veilig was en u vertrok met uw kinderen naar uw zus.

Uw familie regelde een smokkelaar en op 16 juni 2013 verlieten u en uw dochters, K.(...) (CG 13/14300; OV 7.721.979), N.(...) (CG 13/14313; OV 7.721.984) en uw minderjarige zoon, G.(...) via de luchthaven van Sanaa het land. Via Cairo kwamen jullie naar België, waar u en uw meerderjarige kinderen op 17 juni 2013 asiel aanvroegen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u het land te hebben verlaten omdat uw man werd vermoord en u werd bedreigd (CGVS p.2). Met betrekking tot deze door u aangehaalde motieven dienen echter de nodige bedenkingen te worden gemaakt waardoor hier geen verder geloof aan kan worden gehecht.

*U stelt dat uw echtgenoot op 14 december 2012 op weg naar de kruidenier werd gedood. U bij aanvang van het gehoor gevraagd of u wist in welke omstandigheden dit gebeurde en of er een specifieke aanleiding hiertoe was, ontwijkt u vooreerst het antwoord door te stellen dat uw schoonbroer alle info verzamelde. Gevraagd gewoon op de vraag te antwoorden, stelt u **het niet te weten**. U weet enkel te vertellen dat **de twee daders in een wagen zaten**, maar u hebt **geen idee** over de reden hiervoor (cgvs p.2-3). Uw dochter N.(...) gevraagd of ze enige idee had waarom haar vader werd vermoord, stelde zij dat de getuigen van het incident gezegd hadden dat **de moordenaars uw vader bij naam noemden** en zeiden **‘neem wat van de verandering’** en ze voegde eraan toe dat uw vader de*

jongeren op het plein gunstig gezind was en vond dat ze recht hadden op een eerlijke behandeling. Gevraagd wat er werd bedoeld met 'neem wat van de verandering', stelt ze dat niet te weten maar dit van de omstaanders te hebben vernomen. Gevraagd of er een link is tussen de sympathie die uw vader voor jongeren koesterde en diens dood, moet ze het antwoord schuldig blijven. Gevraagd wie van de familie aanwezig was toen de omstaanders dit zeiden, geeft ze aan 'wij allemaal, we gingen naar buiten en ze (de omstaanders) spraken met moeder' (cgvs N.(...) p.3). Uw dochter K.(...) geeft **eenzelfde versie van de feiten** en ook zij geeft aan dat de omstaanders dit alles in uw aanwezigheid zouden hebben gezegd (cgvs K.(...) p.3). In dit opzicht kan het dan ook **niet overtuigen** dat u initieel hier met geen enkel woord over hebt gerept temeer hierdoor duidelijk werd dat uw man persoonlijk gevisieerd werd. Wanneer u na de pauze én na de gesprekken met uw dochters nogmaals gevraagd wordt het moment te beschrijven waarop uw echtgenoot vermoord werd, geeft ook u **plots** de versie waarin uw echtgenoot bij naam werd aangesproken en er werd gezegd 'neem wat van de verandering'. U gevraagd waarom u hier initieel geen enkele toespeling op hebt gemaakt - gezien het belang ervan -, stelt u dit wel degelijk te hebben vermeld. Erop gewezen dat u dit zeker niet hebt gezegd, geeft u aan dat dit mogelijks aan de vertaling te wijten is (cgvs p.7). Uw verklaring biedt geen afdoende verschoning daar u zeer expliciet geantwoord hebt op de eveneens expliciet gestelde vragen die u initieel werden gesteld en hierover geen misverstand kan zijn ontstaan. Het feit dat u uw versie van de feiten nu plots aanpast komt uw geloofwaardigheid nu niet bepaald ten goede. In dit kader dient nog opgemerkt dat u, gevraagd waarom uw echtgenoot specifiek de jongeren op het plein steunde, u nogal ontwijkend antwoordde door te stellen dat 'de jongeren altijd op het plein waren en tot politieke stromingen behoorden'. Gevraagd welke stromingen, moet u hierop het antwoord schuldig blijven en stelt u dat hij de jongeren die demonstreerden heeft geholpen met sympathie en geld. Gevraagd wat er met dit geld gebeurde, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven. U gevraagd aan wie uw man het geld gaf, kunt u ook hierop niet antwoorden. Gevraagd of uw man zelf politiek actief was, kunt u slechts vermoeden van niet (cgvs p.2). Uit de door u gegeven antwoorden **kan bezwaarlijk een persoonlijke betrokkenheid worden afgeleid** en ook dit gegeven komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

U gevraagd wat uw schoonbroer gedaan heeft om de identiteit van de daders te achterhalen, geeft u aan dat dit een zaak is die de mannen aanbelangt en u binnen bleef. Nogmaals de vraag herhaald, geeft u weerom aan **het niet te weten** (cgvs p.3). Ook uw dochters N.(...) en K.(...) **moeten hierop het antwoord schuldig blijven** (CGVS N.(...) p.3 en CGVS K.(...) p.3). De vaststelling dat jullie hieromtrent op dusdanige wijze in gebreke blijven, kan bezwaarlijk overtuigen daar er toch van uit kan worden gegaan dat jullie al het mogelijke zouden hebben gedaan toch iet of wat informatie te vergaren aangaande de moord op jullie man/vader, een gegeven dat nu niet bepaald blijkt uit jullie verklaringen.

U stelt dat S.(...) al K.(...) verantwoordelijk is voor de dood van uw echtgenoot. U gevraagd of u deze persoon kent, ontkent u dit en stelt u dat u enkel diens naam tijdens gesprekken hebt gehoord. Gevraagd uit wat voor een familie deze persoon komt en wat ze doen in het leven, stelt u het niet te weten. Gevraagd waar ze woonachtig zijn, moet u andermaal stellen het niet te weten. U kunt slechts opwerpen 'Sanaa of ergens anders' (cgvs p.4). Uw dochter N.(...) gevraagd wat ze weet over de al-K.(...), komt ook zij niet veel verder dan te stellen dat het 'invloedrijke mensen uit Yemen' zijn. Gevraagd naar meer details, antwoordt ze slechts over deze familie te hebben gehoord van haar oom maar ze niet te kennen. Gevraagd waar ze wonen en hoe ze hun invloed hebben opgebouwd, kan ze hier geen antwoord op formuleren. Haar gevraagd of ze iets gedaan heeft om aangaande de al-K.(...) meer gegevens te vergaren, stelt ze dit niet te hebben gedaan omdat ze geen tijd had alles te verwerken, eerst werd immers haar vader gedood en kort nadien haar oom. Ze voegt eraan toe dat het in Yemen niet gepast is dat vrouwen info vergaren (CGVS N.(...) p.3). Uw dochter K.(...) gevraagd alles te vertellen wat ze over hen weet, kan evenmin veel info verstrekken daar ook zij niet verder komt dan dat 'ze rijk zijn en invloed hebben'. Gevraagd of er een band was tussen haar vader en deze familie, moet ze een antwoord schuldig blijven (CGVS K.(...) p.3). U geconfronteerd met het gegeven dat uw onwetendheid tot wel wat verbazing wekt, stelt u dat de Yemenitische vrouw niet bestaat; als de man gedood wordt dan moet ze thuisblijven, zo stelt u, voor de rest is het een zaak van de mannen (CGVS p.8). De '**verschoningsgronden**' voor **jullie onwetendheid** aangereikt door u en uw dochter N.(...) **kunnen amper overtuigen** daar jullie nu niet bepaald uit een 'standaard' Yemenitisch gezin komen. U werkte jarenlang, tot de dood van uw echtgenoot, als secretaresse van de bankdirecteur en uw beiden dochters doen universitaire studies, waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat jullie hieromtrent toch heel wat meer details moeten kunnen geven/ minstens inspanningen zouden hebben gedaan. Deze al-K.(...) hebben immers zware feiten begaan, jullie hele leven overhoop gehaald waardoor het niet meer dan logisch is dat jullie, op alle mogelijke manieren, informatie over hen zouden hebben gesprokkeld.

U gevraagd wie uw schoonbroer precies van de al-K.(...) heeft gedood en hoe hij dit heeft gedaan, moet u ook **hierop het antwoord schuldig blijven**. Gevraagd of hier in de buurt niet over werd

gesproken, stelt u dat dit niet het geval was en dat hij u enkel verteld had dat hij wraak had genomen. Erop gewezen dat uw onwetendheid andermaal niet kan overtuigen, geeft u aan het hem te hebben gevraagd, doch hij zou geen antwoord hebben gegeven. Gevraagd welke demarches u hebt ondernomen om hierover iets te weten te komen, stelt u te zijn ondergedoken en te hebben geprobeerd mensen te ontwijken (CGVS p.4, 7). U vervolgt met te stellen dat u ook niet weet hoeveel mensen uw schoonbroer heeft gedood en u voegt eraan toe dat hij misschien ook wel vrouwen gedood heeft en dat dit misschien de reden is waarom men uw dochter K.(...) wilde ontvoeren en men erop uit was uw zoon op te sporen (CGVS p.7). U gevraagd waarom uw schoonbroer niet zou hebben verteld hoeveel personen hij had gedood in kader van deze wraak, herhaalt u slechts niet te weten hoeveel personen hij zou hebben omgebracht (CGVS p.8). Gezien een dergelijk gegeven in kader van wraak en weerwraak nu niet bepaald onbelangrijk is, werd u er andermaal op gewezen dat uw onwetendheid omtrent dit punt weinig geloofwaardig is en stelt u dat u hem de vraag had gesteld, doch dat hij geen antwoord had gegeven en het er alle schijn van had 'dat hij er meer dan één had gedood' (CGVS p.8). Uw dochter K.(...), gevraagd wie haar oom precies heeft gedood en in welke omstandigheden dit gebeurde, moet hierop evenzeer het antwoord schuldig blijven (CGVS K.(...) p.3). Ook uw dochter N.(...) bevestigt dat haar oom niet verteld heeft hoeveel personen hij zou hebben gedood in kader van deze wraak. Haar gevraagd of jullie dit niet, daar de mensen toch praten, 'via via' te weten hadden kunnen komen, ontwijkt ze het antwoord en stelt ze dat u altijd geprobeerd heeft hen te beschermen en jullie uiteindelijk gevlucht zijn naar het huis van uw moeder (CGVS N.(...) p.4). Gezien informatie hieromtrent van doorslaggevend belang is om de omvang van de wraak te kunnen inschatten kan het niet overtuigen, om niet te zeggen dat het totaal ongeloofwaardig is, dat uw schoonbroer jullie totaal in het ongewisse zou hebben gelaten. Integendeel kan er van uit worden gegaan dat hij u met alle details vertrouwd zou hebben gemaakt opdat uw veiligheid en deze van uw kinderen op zijn minst gewaarborgd zou zijn. Jullie onwetendheid kan dus andermaal, en dat hoeft geen betoog, totaal niet overtuigen.

U geeft aan dat uw schoonbroer op zijn beurt gedood zou zijn door iemand van de al-K.(...) ('wie anders zou dit hebben gedaan'), doch gevraagd door wie precies hij gedood werd en in welke omstandigheden dit gebeurde, stelt u **dit niet te weten** (CGVS p.5). Ook uw dochters N.(...) en K.(...) kunnen hieromtrent niets vertellen (CGVS N.(...) p.3-4; K.(...) p.4). Andermaal dient er te worden geconcludeerd dat jullie onwetendheid totaal niet kan overtuigen daar jullie toch over de nodige kanalen moeten hebben beschikt om hieromtrent informatie te vergaren. In dit kader dient daarenboven nog aangestipt dat u aanvankelijk expliciet stelde dat uw schoonbroer de verantwoordelijke van de moord op uw vader op 20 februari 2013 heeft gedood. Even later, toen u gevraagd werd naar uw schoonbroer, stelt u dan weer dat hij op 20 februari werd gedood. Gewezen op uw eerdere verklaring, herhaalt u dat uw schoonbroer de dader op 20 februari heeft gedood, doch u weet niet wanneer uw schoonbroer op zijn beurt werd omgebracht (CGVS p.5-6). Ook deze vaststelling ondermijnt verder uw en jullie geloofwaardigheid.

Verder dient opgemerkt dat **u niet bij machte bent enig document neer te leggen ter staving van het overlijden van uw echtgenoot**. U gevraagd of er een overlijdensakte werd opgemaakt, stelde u niets te beheren en ze in het ziekenhuis een document hadden opgesteld maar uw schoonbroer zou dit in zijn bezit hebben gehad. Gevraagd wat voor document dit precies was, stelt u het niet te weten (CGVS p.6). Uw uitspraak staat in schril contrast met uw uitspraak ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin u uitdrukkelijk stelde de overlijdensakte in Yemen te hebben achtergelaten (Verklaring punt 16a).

Zo ook dient nog opgemerkt dat u, gevraagd of u nog contact hebt met uw familie in Yemen, stelt dat dit niet het geval is daar u hen niet in de problemen wil brengen. Gevraagd of dit dan wil zeggen dat u geen nieuws hebt over uw situatie in Yemen, geeft u aan dat u hieromtrent effectief niets weet (CGVS p.2, CGVS K.(...) p.2; CGVS N.(...) p.4). Mocht er geloof aan de door u beweerde problematiek kunnen worden gehecht, dan kan er van uit worden gegaan dat u alles in het werk zou stellen informatie hieromtrent te vergaren daar dit essentieel is om uw vrees correct te kunnen inschatten. Uw vergoelijking dat u uw familie niet in de problemen wil brengen raakt kan noch wal daar totaal niet duidelijk is hoe de al-K.(...) van een eventueel dergelijk contact op de hoogte zouden komen.

Tot slot dient opgemerkt dat er ook **heel wat vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de door jullie beweerde reisweg**. Zo stellen jullie het land te hebben verlaten vanuit de luchthaven van Sanaa en via een transit in Caïro naar België te zijn gekomen. Gevraagd of jullie bekend zijn met de personalia gevoerd op de door jullie gebruikte paspoorten moeten jullie hierop het antwoord schuldig blijven. Uw dochter N.(...) gevraagd wat jullie gedaan zouden hebben in geval van een controle, stelt ze 'we hadden god'. Erop gewezen dat deze manier van handelen niet kan overtuigen, de smokkelaar vergezeldde jullie immers tot in België en jullie konden hem bij controle ernstig in de problemen brengen door naar hem te verwijzen als 'organisator' van jullie reis, komt ze niet verder dan te stellen 'hij regelde alles'. Gepeild of jullie hem naar 'jullie identiteit' gevraagd hebben, stelt ze dat dit niet het geval was (CGVS p.6; CGVS N.(...) p.1-2; CGVS K.(...) p.1-2). Deze toch wel zeer nonchalante handelswijze van

zowel de smokkelaar als van jullie is ronduit ongeloofwaardig daar er toch van kan worden uitgegaan dat hij jullie op zijn minst met de door jullie gebruikte persoonsgegevens vertrouwd zou hebben gemaakt daar een individuele controle tijdens een dergelijk traject zeker niet uit te sluiten valt.

Gezien bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problematiek en kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde inval door twee gewapende mannen in uw woning daar u zelf hiervoor de al-K.(...) verantwoordelijk stelt (CGVS p.5). De vluchtelingenstatus dient u dan ook te worden geweigerd.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Yemen na het aftreden van president Saleh en het overgangsakkoord van november 2011 aanzienlijk verbeterd is, en dit vooral in deze steden waar de opstand zich het hardst liet voelen, met name Sanaa en Taiz. Uit diezelfde informatie blijkt dat er na de presidentsverkiezingen in februari 2012 geen grote gevechten meer hebben plaatsgevonden, en dat het sektarisch geweld weliswaar is toegenomen, maar niet op grote schaal verspreid is. Wanneer er aanslagen gepleegd worden, zijn deze in hoofdzaak gericht tegen regerings- en militaire doelwitten, en in sommige regio's tegen de olie- en gasinfrastructuur. Burgers worden over het algemeen niet gevisieerd. Daar waar er sprake is van zogenaamde gewapende confrontaties, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Yemenitische autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Yemen thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde kopie van uw identiteitskaart doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie daar deze betrekking heeft op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw dochters N.(...) en K.(...), die zich op dezelfde motieven baseren, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, paragraaf 2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de algemene zorgvuldigheidsplicht en een beoordelingsfout, voert verzoekster in een eerste onderdeel – met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus – aan dat de bestreden beslissing meerdere onjuistheden of onvolledigheden bevat en dat de gebeurtenissen *in casu* ruimschoots voldoen aan de voorwaarden gesteld door de Conventie van Genève en door de vreemdelingenwet, waarna zij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – betwist verzoekster de beoordeling van de veiligheidssituatie in Jemen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij verwijst naar een aantal bronnen waaruit een verhoogd risico op aanslagen, sektarisch geweld en onveiligheid voor de burgers zou blijken (cf. Deutsche Welle, dd. 9 oktober 2013; OSAC, United States Department of State, Bureau of Democratic Security, dd. 22 februari 2013) en verwijst te dezen tevens naar het gegeven dat het ministerie van Buitenlandse Zaken in Den Haag het reisadvies voor Jemen heeft aangescherpt. Nederlanders worden ontraden om naar het land te gaan vanwege politieke onrust, een verhoogd risico van terroristische aanslagen, een permanent hoog ontvoeringsrisico en oplaaierende tribale ongeregeldheden die gepaard kunnen gaan met vuurgevechten. Uit deze gegevens blijkt volgens verzoekster duidelijk dat er in Jemen voor burgers een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van verzoekster huwelijksakte, een fotokopie van de studentenkaarten van haar dochter K., een fotokopie van de studentenkaart van haar dochter N., een fotokopie van de pagina's met beschrijving van de reisroute door haar en haar dochters, krantenartikelen omtrent vergelijkbare situaties van bloedwraak in

Jemen en een uittreksel uit het document *“Mediating culture: customary law in Yemen”*, prepared for the Conference on Customary Law, Princeton University, mei 2006.

Ter zitting wordt een fotokopie van een overlijdensattest van verzoeksters echtgenoot met vertaling in het Frans neergelegd, alsook en een bewijs van aflevering visa door de Franse ambassade.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

In zoverre verzoekster behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat zij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat zij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij, bij aanvang van het gehoor gevraagd of zij wist in welke omstandigheden haar echtgenoot werd gedood en of er een specifieke aanleiding hiertoe was, stelde het niet te weten terwijl haar dochters verklaarden dat de getuigen van het incident hadden gezegd dat de moordenaars hun vader bij naam noemden en zeiden ‘neem wat van de verandering’, waaruit duidelijk blijkt dat haar man persoonlijk gevisieerd werd en het dan ook niet kan overtuigen dat zij hier initieel met geen enkel woord over heeft gerept doch zij pas na de pauze én na de gesprekken met haar dochters plots ook deze versie van de feiten geeft, (ii) zij niet kan duiden waarom haar echtgenoot specifiek de jongeren op het plein steunde, welke politieke stromingen hij steunde, wat er met het geld gebeurde dat hij hen gaf en aan wie hij het geld gaf en zij evenmin met zekerheid kan stellen of haar man zelf politiek actief was, (iii) zij en haar dochters niet weten wat haar schoonbroer gedaan heeft om de identiteit van de daders te achterhalen terwijl er toch vanuit kan worden gegaan dat zij al het mogelijke zouden hebben gedaan om toch iet of wat informatie te vergaren aangaande de dood op hun man/vader, zij ook geen verdere informatie hebben omtrent de dader S. al K. en diens familie en de verschoningsgrond voor hun onwetendheid, namelijk dat het niet gepast is dat vrouwen info vergaren en dat de Jemenitische vrouw niet bestaat, niet kan overtuigen daar verzoekster en haar dochters niet bepaald uit een ‘standaard’ Jemenitisch gezin komen, zoals wordt toegelicht, (iv) zij en haar dochters niet weten wie of hoeveel mensen van de al-K. familie verzoeksters schoonbroer precies heeft gedood en hoe hij dit heeft gedaan, terwijl deze informatie doorslaggevend is om de omvang van de wraak te kunnen inschatten zodat het totaal ongeloofwaardig is dat haar schoonbroer hen totaal in het ongewisse zou hebben gelaten, (v) zij en haar dochters evenmin kunnen vertellen door wie, in welke omstandigheden en wanneer haar schoonbroer op zijn beurt gedood zou zijn, (vi) zij niet bij machte is enig document neer te leggen ter staving van het overlijden van haar echtgenoot en zij inconsistente verklaringen aflegt over het al dan niet bestaan van een overlijdensakte, (vii) zij stelt geen contact te hebben met haar familie in Jemen en dus geen nieuws te hebben over haar situatie in Jemen terwijl er vanuit kan worden gegaan dat zij, mocht er geloof kunnen worden gehecht aan de door haar beweerde problematiek, alles in het werk zou stellen informatie hieromtrent te vergaren daar dit essentieel is om haar vrees correct te kunnen inschatten, (viii) heel wat vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de door haar en haar dochters beweerde reisweg daar zij onbekend zijn met de personalia gevoerd op de door hen gebruikte paspoorten, (ix) daar gelet op bovenstaande observaties geen geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problematiek, evenmin geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde inval door twee gewapende mannen in haar woning daar zij zelf hiervoor de al-K. verantwoordelijk stelt, (x) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Jemen voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van

artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (x) de door haar neergelegde kopie van haar identiteitskaart slechts betrekking heeft op haar identiteit, gegeven welk niet ter discussie staat.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 januari 2014 (CG nr. 1314314), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekster er allerminst in geslaagd is een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Haar verklaringen en deze van haar dochters zijn immers over de hele lijn dermate vaag, onduidelijk, onwaarschijnlijk en doorspekt van onwetendheden dat het relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert.

2.5.1. Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten dat zij tijdens haar gehoor, in tegenstelling tot haar dochters, niet dadelijk heeft gezegd dat de daders van de moord op haar echtgenoot de zin *“neem wat van de verandering”* zouden hebben geroepen, laat verzoekster gelden dat ze van meet af aan heeft verteld dat haar man politieke sympathieën had en dat hij de jongeren die in opstand kwamen tegen de president Saleh financieel ondersteunde. Voorts wijst zij erop dat zij steeds consistent verklaarde dat zij niet weet waarom haar man vermoord werd en dat zij, net als haar dochters, enkel vermoedt dat de politieke sympathieën van haar echtgenoot een rol hebben gespeeld. Verzoekster verwijst te dezen naar enkele passages uit het gehoorverslag, en vervolgt dat het gegeven dat ze het kwestieuze zinnetje niet eerder vermeldde eerst en vooral te verklaren is door het feit dat de vraag wat de mensen zeiden haar niet eerder werd gesteld. Verder valt volgens verzoekster niet uit te sluiten dat ze in haar antwoord op de open vraag aan het begin van het gehoor bij het uiteenzetten van de redenen van haar asielaanvraag weliswaar allusie heeft gemaakt op wat de omstaanders gezegd hebben, maar dat dit niet vertaald werd.

Verzoekster overtuigt allerminst. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoekster, gevraagd naar de omstandigheden / oorzaken van de moord op haar echtgenoot, twee verschillende versies ophangt. De Raad leest immers als volgt: *“CG: In welke omstandigheden werd uw man vermoord? AZ: Hij ging naar de winkel voor sigaretten en werd toen gedood. CG: Weet u in welke omstandigheden, of er iets was gebeurd dat de aanleiding gaf? CG; Mijn schoonbroer verzamelde alle info. CG: Maar kunt u gewoon antwoorden op de vraag. AZ: Ik weet het niet zegt az, maar de dader zat toen in een wagen. CG: Enig idee waarom man werd vermoord? AZ: Neen, geen idee. CG: Ook niet vernomen via schoonbroer. AZ: Hij wist alles en heeft wraak genomen. CG: Heeft hij u verteld waarom uw man gedood werd. AZ: Neen, hij heeft niets aan mij verteld en enkel wraak genomen. Ik heb het gevraagd, maar hij gaf enkel de naam van de familie door, nl K.(...). CG: Kent u die familie persoonlijk? AZ: Neen, en mijn man ook niet.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 3). Deze aan verzoekster gestelde vragen, alsook haar antwoorden zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Pas op het einde van het gehoor, nadat verzoeksters dochters werden gehoord en zij met hen had kunnen spreken, vulde verzoekster haar eerdere verklaringen aan, derwijze dat ze gelijklopend waren met deze van haar

dochters: “CG: *Ik wil dat u me nog even beschrijft het moment dat uw echtgenoot vermoord werd!* AZ: *Er werd geschoten en er werd op de deur geklopt, ik ging naar buiten, velen aanwezig en mijn man lag op de grond.* CG: *Wat zeiden de mensen?* AZ: *Ik heb de mensen gevraagd wat er aan de hand was en ik kreeg verschillende antwoorden, ze zeiden dat mijn man werd neergeschoten door twee gewapende mannen in de wagen, maar ik heb die niet gezien. Ze hebben zijn naam genoemd en zeiden ‘S.(...) neem wat van de verandering’.* CG: *Hoe weet u dat?* AZ: *Gewoon van de aanwezigen op dat moment, nadien werd hij overgebracht naar het ziekenhuis.*” (administratief dossier, stuk 6, p. 7). De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster bij haar uiteenzetting bij aanvang van het gehoor niet gevraagd werd wat de mensen tegen haar zeiden en dat zij daarom niet eerder vermeldde dat de moordenaars haar man bij naam noemden en zeiden ‘neem wat van de verandering’, is allerm minst ernstig. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekster is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van haar asielaanvraag aan te reiken. Zoals blijkt uit het voorgaande, werd haar bij aanvang van het gehoor meermaals gevraagd of zij wist waarom haar echtgenoot werd vermoord. Er kan dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij op dat ogenblik alle informatie die zij over het incident had zou meedelen. Ook de stelling dat zij aan het begin van het gehoor, bij het uiteenzetten van de redenen van haar asielaanvraag, allusie heeft gemaakt op wat de omstaanders gezegd hebben, maar dat dit niet vertaald werd, kan bezwaarlijk worden aangenomen als valabele verklaring voor de discrepantie in verzoeksters opeenvolgende verklaringen. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen op te werpen. Er is geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Hoe dan ook, bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering van de bestreden beslissing en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.5.2. Wat betreft het feit dat zij en haar dochters door de mannelijke familieleden niet in detail op de hoogte werden gehouden van verschillende elementen met betrekking tot de bloedwraak, voert verzoekster aan dat zij en haar dochters geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hebben afgelegd tijdens hun respectieve interviews en dat ze de gebeurtenissen waarbij ze zelf aanwezig waren, zoals het incident waarbij de twee mannen hun huis binnenvielen op zoek naar hun oudste broer, in detail beschreven. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de geloofwaardigheid in vraag stelt aangezien zij en haar dochters niet voldoende op de hoogte zijn van de details van de zaak, meent verzoekster dat hierbij wordt voorbij gegaan aan de context, die overeenkomstig de basisprincipes opgesteld door UNHCR mede in aanmerking moet worden genomen. Verzoekster verduidelijkt dat *in casu* Jemen bekend staat als een land waar de ondergeschikte positie van de vrouw diep geworteld is in de plaatselijke sociale cultuur, dat de islamitische traditie zeer dominant is in de Jemenitische samenleving en dat een vrouw haar man dient te gehoorzamen. Verzoekster verwijst naar enkele bronnen om te argumenteren dat het – in tegenstelling tot wat er in de bestreden beslissing wordt voorgehouden – niet is omdat de vrouw verantwoordelijkheden heeft (*in casu* werkte verzoekster en heeft ze kinderen die universitaire studies lopen), dat zij in de door mannen gedomineerde maatschappij enig zeggenschap of beslissingsrecht heeft. Verzoekster wijst erop dat zij trouwde met haar echtgenoot toen zij slechts 17 jaar oud was en stelt dat zij volledig door hem werd gedomineerd. Zij en haar dochters beschreven ook verschillende malen tijdens de gehoren dat zij als vrouw niet betrokken worden in de beslissingen van de mannen, dat zij geen recht hebben op informatie en er ook moeilijk kunnen verzamelen. Verzoekster herneemt een aantal passages uit de respectieve gehoorverslagen, en merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel rapport bijbrengt om de stelling kracht bij te zetten dat de situatie beter zou zijn voor families waar de vrouw werkt of de kinderen naar de universiteit gaan.

Andermaal slaagt verzoekster er allerm minst in te overtuigen. De in het verzoekschrift aangehaalde redenen kunnen immers geenszins worden aanvaard als afdoende verschoningsgrond voor de verregaande onwetendheid in hoofde van verzoekster en haar dochters omtrent elementen die de essentie uitmaken van het asielrelaas. Daargelaten de algemene situatie van vrouwen in Jemen, komt het de Raad niet onredelijk voor om van verzoekster, die decennialange ervaring heeft als secretaresse van de directeur van de Centrale Bank, en haar dochters, die beiden een universitaire scholing genoten zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij uit een ‘standaard’ Jemenitisch gezin komen, te verwachten dat ze meer concrete gegevens kunnen verstrekken met betrekking tot de door hen opgeworpen bloedwraak, die blijkens hun verklaringen de reden vormt van hun vlucht uit hun land van

herkomst. Verzoekster vlucht uit haar land van herkomst is immers een ingrijpende beslissing met grote gevolgen voor haar verdere leven en dat van haar kinderen zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij deze beslissing niet lichtzinnig heeft genomen en dat zij voldoende concreet kan toelichten hoe en waarom zij tot dit besluit is gekomen. Dat zij als vrouw in de kwestie van de bloedwraak geen zeggenschap of beslissingsrecht had, neemt niet weg dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij wel kan verduidelijken hoe de kwestie door haar schoonbroer werd afgehandeld, hoe hij de identiteit van de daders heeft kunnen achterhalen en wie hij als wraak heeft gedood, indien het hele relaas op enige waarheid zou berusten.

Dit klemt des te meer daar dit laatste in het kader van wraak niet onbelangrijk is zodat het totaal ongeloofwaardig is dat verzoeksters schoonbroer haar hieromtrent totaal in het ongewisse zou hebben gelaten en er integendeel kan worden vanuit gegaan dat hij haar met concrete gegevens vertrouwd zou hebben gemaakt. Temeer zij beweert dat haar schoonbroer haar zelf vertelde dat hij de dader had gedood en vroeg om trots op hem te zijn. Het ongeloofwaardig karakter van het relaas wordt verder onderstreept door verzoeksters relaas dat zij na de wraakactie van de schoonbroer uit veiligheidsoverwegingen naar haar moeder in Hudaida vertrok. Indien de reden van haar vertrek naar Hudaida, met name de veiligheidsoverwegingen omwille van de wraakactie van de schoonbroer en de vrees voor wederwraak, op enige waarheid zou berusten kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekster de wraak van de schoonbroer concreet zou kunnen toelichten. Het is de Raad immers niet duidelijk op welke gronden verzoekster zich genoodzaakt zag om uit veiligheidsoverwegingen haar eigen woning te verlaten indien zij totaal onwetend was omtrent de precieze acties van haar schoonbroer en de gevolgen die deze acties voor haar en/of haar kinderen, inzonderheid haar zoon, konden hebben, zoals zij blijft volhouden. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan het evenmin overtuigen dat verzoekster niet weet door wie haar schoonbroer op zijn beurt werd gedood en in welke omstandigheden dit gebeurde. Ook deze informatie is van doorslaggevend belang. Verzoekster verklaarde immers dat zij na de dood van haar schoonbroer dacht dat de wraak gedaan was en zij het veilig genoeg achtte om met haar kinderen terug naar huis te keren (administratief dossier, stuk 6, p. 5). Daarenboven is deze beweerde wraak op haar schoonbroer en haar gevoel van veiligheid om die reden weinig geloofwaardig en op zijn minst merkwaardig. Immers, volgens verzoekster haar verhaal wordt haar echtgenoot vermoord door een lid van de familie al K.; neemt de broer van de echtgenoot wraak op de dader, lid van de familie al K.; waarna de familie al K. opnieuw wraak neemt door de schoonbroer te doden: in deze gegeven omstandigheden lijkt het onwaarschijnlijk dat de wraak afgelopen is, en dat de familie van de twee overledenen, met name verzoeksters echtgenoot en zijn broer, het daar maar zullen bij laten. Hoe dan ook, er kan niet worden ingezien hoe verzoekster deze inschatting van veiligheid kon maken indien zij onwetend was over de omstandigheden waarin en door wie haar schoonbroer werd gedood. Dat verzoekster verder niet correct kan duiden wanneer haar schoonbroer precies werd omgebracht, komt haar geloofwaardigheid andermaal niet ten goede. De argumentatie in het verzoekschrift en de verwijzing naar algemene rapporten betreffende de positie van de vrouw in de Jemenitische samenleving vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen.

Voorts merkt verzoekster thans op dat er, zoals de traditie het wil, door de stam werd gezocht naar een bemiddelaar die de gemoederen tussen de twee families / clans kon bedaren en het bloedvergieten kon stoppen, *in casu* 'La maison de Ahwal' en A.. Een maand later nam haar schoonbroer echter het recht in eigen handen door één of meerdere leden van de familie al K. te vermoorden. Hij meende zo de dood van zijn broer te hebben gewroken. De bemiddelaar weigerde hierop nog langer tussen te komen aangezien de schoonbroer de regels van de bemiddeling ('Adal', i.e. een staakt-het-vuren) geschonden had. Verzoekster brengt een stuk bij dat dergelijk proces beschrijft (Adra N., "Mediating Culture: Customary Law in Yemen", 2006, blz. 2) en stelt dat haar hierover tijdens het gehoor geen enkele vraag werd gesteld zodat zij en haar dochters, die niet gewoon zijn spontaan iets te opperen zonder dat hen een vraag werd gesteld, dan ook niet de kans hebben gehad hier verder over uit te wijden.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters bewering in het verzoekschrift als zou zij niet de kans hebben gekregen om tijdens het gehoor uit te wijden over de bemiddelingspoging die zou hebben plaatsgevonden, niet de minste steun vindt in het gehoorverslag, waaruit niet alleen duidelijk blijkt dat verzoekster meermaals nadrukkelijk de kans werd geboden om aanvullende en/of bijkomende elementen aan te reiken, doch tevens dat de interviewer het onderwerp van een verzoening expliciet heeft aangesneden: *"CG: Is er behalve de feiten die ik nu opsom nog iets anders gebeurd ? AZ: Dat was het. CG: Ik herhaal nog even, is dat het? AZ: Toen ik bij moeder was werd de voordeur van mijn huis beschoten. CG: Wanneer ? AZ: Ik weet het niet. CG: Na welk incident was dit ? AZ: Na onze terugkeer uit de ambassade gingen we naar mijn moeder en ik keerde eens terug naar huis, toen. CG: Waarom ging u terug naar huis ? AZ: Op de volgende dag ging ik terug, onze voordeur en onze wagen*

waren beschoten. CG: *Waarom ging u terug ?* AZ: *Om kleren van de kinderen terug op te halen, ik ging samen met mijn broer A.(...).* CG: *Nog iets gebeurd ?* AZ: *Nee.* CG: *Weet wie u wie verantwoordelijk is?* AZ: *Nee.* CG: *Iemand hierover kunnen vragen ?* AZ: *De burens zagen gewapende mannen in de buurt en die waren altijd in de buurt.* CG: *Wie waren dat ?* AZ: *Ik weet niet.* CG: *Hebt u de burens gevraagd ?* AZ: *Ze zeiden enkel huis beschoten door gewapende mannen. Broer diende klacht in, ik weet niet precies wat hij gezegd had tegen de politie.* CG: *Nog iets gebeurd ?* AZ: *Nee, dat was het.* (...) “CG: *U behoort tot de stam ?* AZ: *Tot de R.(...) stam.* CG: *Is dat een machtige stam ?* AZ: *Ja, mijn stam bestaat.* CG: *Is het een machtige stam ?* AZ: *Nee, zij zijn sterker.* CG: *Tot welke stam behoren ze?* AZ: *Ook tot de R.(...) stam, binnen de stam zijn er verschillende clans.* CG: *Dus de K.(...) behoren tot julie stam ?* AZ: *Ja.* CG: *Maar kon u via de stam niet tot een verzoening komen of wat meer over hen te weten komen ?* AZ: *Nee, ik heb niet geprobeerd om info te verzamelen via de stam, als ik naar de stam zou gaan, dan moest ik mijn zonen opofferen, zouden tegen zonen zeggen jullie moeten geweer pakken en verwijzen naar de moordenaar van de vader, vanaf je dertiende wordt je volwassen en moet je wraak nemen, tot nu heb ik niets vernomen over mijn andere zoon.”*

Het is niet ernstig dat verzoekster a posteriori een aantal nieuwe gegevens te berde brengt, in een poging haar relaas geloofwaardig te laten schijnen, en hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich er ten gepaste tijde geen rekenschap van zou hebben gegeven. Ook hier kan slechts worden geconcludeerd dat, indien er inderdaad een bemiddeling zou zijn geweest, verzoekster dit ten tijde van het gehoor wel zou hebben aangehaald vermits deze mogelijkheid ter sprake kwam. Met de postfactumbewering in het verzoekschrift omtrent een bemiddelingspoging die zou hebben plaatsgevonden en de verwijzing naar algemene informatie over conflictbemiddeling in Jemen, toont verzoekster overigens allerminst aan dat haar asielaas wel degelijk op enige waarheid zou berusten.

2.5.3. Betreffende de reisweg, stelt verzoekster dat de bestreden beslissing incorrect is waar deze tegenwerpt dat verzoekster en haar dochters de personalia niet zouden kennen van de paspoorten die de smokkelaar voorzag. Verzoekster wijst erop dat zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk een aantal details gaf omtrent het paspoort waarmee zij reisde: haar naam werd vermeld, evenals haar geboortedatum, het paspoort was donkerblauw van kleur, er stond een visum in voor Egypte en voor België, haar eigen foto stond erin, die zij zelf had doorgegeven aan de smokkelaar, zij betaalde 4000 USD voor de reis van 4 personen, de smokkelaar heette Ali en reisde met hen mee. Aan beide dochters van verzoekster werd instructie gegeven de paspoorten niet te openen zodat de personalia hen dan ook onbekend waren, aldus nog verzoekster.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, werden aan verzoekster tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal wel degelijk een aantal vragen gesteld werden met betrekking tot de door haar voorgehouden reisroute en gebruikte reisdocumenten: “CG: *Welk was de naam op uw paspoort ?* AZ: *Ik heb de naam niet gezien we mochten de paspoorten niet openen, in de luchthaven van Sanaa regelde hij alles voor ons; in Egypte kregen we het van hem in de transit.* CG: *Jullie allemaal ?* AZ: *Ja, maar ik heb het een keer stiekem geopend en ik zag mijn pasfoto.* CG: *Maar hebt u enig idee van identiteit, nationaliteit en geboorteplaats ?* AZ: *We mochten het niet openen.* CG: *Ik heb het over uw personalia en deze van uw dochters ?* AZ: *Ze hebben niets gezien.* CG: *Wie heeft de reis betaald ?* AZ: *Ik heb zelf in al Hudaida 4500 dollar betaald en mijn sieraden verkocht, de rest wordt betaald door oom van moederskant.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 6).

Het argument dat verzoekster ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken wel een aantal details ter zake heeft vermeld, doet geen afbreuk aan voorgaande, daar ze ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin duidelijkheid kon scheppen wat betreft een aantal onontbeerlijke gegevens zoals haar geboorteplaats of nationaliteit vermeld in het paspoort, en haar dochters op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig in het ongewisse bleken te zijn met betrekking tot het geheel van de persoonlijke gegevens in de gehanteerde paspoorten.

De Raad wijst erop dat van verzoekster en haar dochter redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij hun reisweg en de door hen gebruikte documenten waarmee zij reisden voldoende kunnen toelichten en dat hun verklaringen hieromtrent minstens klaar en ondubbelzinnig zijn, wat *in casu* niet het geval is zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. De Raad verwacht niet dat alle details van een paspoort gekend zijn doch van verzoekster en haar dochters, die beweren met een vals paspoort te hebben gereisd, wordt wel verwacht dat zij minstens zonder enig probleem de op de valse paspoorten gebruikte persoonsgegevens zouden kunnen meedelen, gelet op de kans die zij liepen om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent hun identiteit en reisdoel. Er kan dan ook worden aangenomen dat smokkelaar hen de nodige inlichtingen zou hebben verschaft teneinde het risico om tijdens een van de controles door de mand te vallen te minimaliseren. De stelling in het

verzoekschrift dat verzoeksters dochters de instructie hadden gekregen om de paspoorten niet te openen kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen. De vaststelling dat verzoeksters verklaringen omtrent het door haar gebruikte paspoort allerm minst coherent zijn en dat haar dochters geen nuttige informatie omtrent het vals paspoort konden vermelden, wijst er naar het oordeel van de Raad op dat zij bewust informatie over de reisweg trachten achter te houden. Een dergelijke houding getuigt van een manifest gebrek aan medewerking en haalt verzoeksters algehele geloofwaardigheid verder onderuit. Bovendien moet zij minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in België is aangekomen. Zij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk.

2.5.4. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dat (i) zij niet kan duiden waarom haar echtgenoot specifiek de jongeren op het plein steunde, welke politieke stromingen hij steunde, wat er met het geld gebeurde dat hij hen gaf en aan wie hij het geld gaf en zij evenmin met zekerheid kan stellen of haar man zelf politiek actief was, (ii) zij inconsistente verklaringen aflegt over het al dan niet bestaan van een overlijdensakte en (iii) zij stelt geen contact te hebben met haar familie in Jemen en dus geen nieuws te hebben over haar situatie in Jemen terwijl er vanuit kan worden gegaan dat zij, mocht er geloof kunnen worden gehecht aan de door haar beweerde problematiek, alles in het werk zou stellen informatie hieromtrent te vergaren daar dit essentieel is om haar vrees correct te kunnen inschatten. De motivering dienaangaande, die in voorliggend verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten, blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.5. Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde problematiek, kan evenmin geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden inval door twee gewapende mannen in haar woning waarvoor zij de al-K. familie verantwoordelijk stelt en waarbij toevallig de paspoorten werden meegenomen.

2.5.6. De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde kopie van haar identiteitskaart heeft slechts betrekking op haar identiteit doch vormt geen bewijs van de door haar aangehaalde feiten of de beweerde vervolging. Hetzelfde geldt voor de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde fotokopieën van haar huwelijksakte en de studentenkaarten van haar dochters. De krantenartikelen zijn niet vergezeld van een eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook toont verzoekster met de loutere neerlegging van een aantal artikelen over bloedwraak in Jemen niet aan dat ook haar relaas waarheidsgetrouw zou zijn.

De ter zitting neergelegde faxkopie van het overlijdensattest van het ziekenhuis van verzoeksters echtgenoot is geen officiële overlijdensakte en betreft slechts een faxkopie. Dit overlijdensattest kan niet worden aangenomen als objectief bewijs van verzoeksters opgediste relaas. Immers, voorgelegde documenten hebben slechts bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielaanvraag te herstellen.

Het bewijs van aflevering van visa door de Franse ambassade zegt niets over de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten.

2.5.7. Tot slot laakt verzoekster dat zij en haar dochters niet hebben kunnen genieten van een begeleiding van een advocaat tijdens hun asielaanvraag. Zij hadden beroep gedaan op een advocaat, die haar tussenkomst niet gemeld heeft aan het Commissariaat-generaal en die vervolgens aan verzoekster gemeld heeft dat zij niet aanwezig zou zijn tijdens het interview wegens haar zwangerschap. Verzoekster wijst erop dat het recht op bijstand wordt verzekerd door artikel 19 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS. Zij erkent dat de afwezigheid van de advocaat de ambtenaar niet belet de asielzoeker persoonlijk te horen doch zij betoogt dat echter wel rekening dient te worden gehouden met het feit dat ze, als

Jemenitische vrouw die weinig zelfstandig is, niet voorbereid werd op het gehoor, hetgeen in wezen aan de advocaat toekomt. Verzoekster wijst erop dat zij reeds vijf maanden na het indienen van haar asielaanvraag op 17 juni 2013 werd uitgenodigd voor verhoor. Zij beseft nu dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij haar rust doch stelt dat er evenwel rekening dient te worden gehouden met het feit dat ze niet op de hoogte werd gebracht van het belang van ondersteunende bewijselementen.

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 7 van het koninklijk besluit dat de werking van en de rechtspleging voor het CGVS regelt, bepaalt dat naast de procedure voor het versturen van de oproepingen die is voorzien in artikel 51/2, zesde lid van de wet, de commissaris-generaal of zijn gemachtigde een kopie van elke verzending per gewone post, per fax of per e-mail naar de advocaat van de asielzoeker verstuurd. De advocaat van verzoekster had haar tussenkomst niet gemeld aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals verzoekster bevestigt, zodat deze dan ook niet kon verwittigd worden. Anderzijds stelt artikel 19, § 1 van voormeld KB dat de afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon de ambtenaar niet belet de asielzoeker persoonlijk te horen. In de mate verzoekster voorhoudt dat zij als Jemenitische vrouw weinig zelfstandig is, herhaalt de Raad dat verzoekster sinds 1985 als secretaresse werkte en dat zij bovendien het initiatief nam om een visum te bekomen van de Franse ambassade in Sana'a om een buitenlandse reis te maken als toerist (adm.dossier, stuk 10, verklaring DVZ nr. 26). Verzoekster probeert zich een profiel aan te meten van "weinig zelfstandige vrouw" wat niet overkomt met de gegevens in het administratief dossier. Daarenboven heeft verzoekster bij aanvang van haar asielprocedure een stuk ondertekend dat bevestigt dat haar de noodzaak werd meegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en "dit met alle bewijselementen waarover hij/zij beschikt evenals de risico's die hij/zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd" (adm.doss., stuk 10). Zij heeft ook voorafgaande advies gekregen bij het invullen van de vragenlijst en ook tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd de rol van de tolk, de advocaat en de asielzoeker uitgelegd. Tot slot heeft verzoekster de gelegenheid gekregen om haar asielmotieven en de redenen van haar vlucht uit haar land van herkomst te verduidelijken. Zij geeft thans geen valabele, waarachtige en concrete elementen aan die aantonen dat zij niet in de gelegenheid werd gesteld haar asielaanvraag op correcte wijze naar voor te brengen. Zij licht evenmin toe welke concrete en geloofwaardige elementen en bewijsstukken zij nog had kunnen toevoegen teneinde haar asielaanvraag te ondersteunen.

Voor zover verzoekster nog opwerpt dat ze niet op de hoogte werd gebracht van het belang van ondersteunende bewijselementen, kan de Raad slechts vaststellen dat ze sinds het gehoor op het Commissariaat-generaal / de bestreden beslissing evenmin bewijskrachtige stukken heeft bijgebracht die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de beoordeling van haar asielaanvraag. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.5.6..

2.5.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van

bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste vluchtrelaas, toont verzoekster evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Jemen, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Jemen. De actuele veiligheidssituatie in Jemen van 5 juli 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Jemen actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in Jemen na het aftreden van president Saleh en het overgangsakkoord van november 2011 aanzienlijk verbeterd is, en dit vooral in deze steden waar de opstand zich het hardst liet voelen, met name Sanaa en Taiz, dat er na de presidentsverkiezingen in februari 2012 geen grote gevechten meer hebben plaatsgevonden, dat het sektarisch geweld weliswaar is toegenomen maar niet op grote schaal verspreid is, dat wanneer er aanslagen gepleegd worden, deze in hoofdzaak gericht zijn tegen regerings- en militaire doelwitten, en in sommige regio's tegen de olie- en gasinfrastructuur, dat burgers over het algemeen niet worden geviséerd en dat waar er sprake is van zogenaamde gewapende confrontaties, deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Jemenitische autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Gelet op het voorgaande kan derhalve niet worden besloten dat de actuele situatie in Jemen er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, de ene bron (Deutsche Welle) schrijft zich in essentie in bij het gegeven dat eventuele aanslagen gericht zijn doch daarbij geen burgers van Jemenitische oorsprong worden geviséerd, en de andere bron (OSAC) laat zich louter in algemene bewoordingen uit over bepaalde uitdagingen waarvoor Jemen en haar leiders zouden staan. Ook met de verwijzing naar een reisadvies voor Jemen – dat overigens slechts gericht is aan Nederlandse onderdanen die van plan zijn om naar Jemen te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Jemenitische nationaliteit bezitten – toont verzoekster, die Jemenitisch staatsburger is, niet aan dat er actueel in Jemen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse van de algemene veiligheidssituatie in Jemen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. In zoverre verzoekster nog artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet geschonden acht, benadrukt dat Raad dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 16 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, doch de inhoud ervan grotendeels wordt hernomen door het nieuwe artikel 48/7 dat luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige*

schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Vermits aan het asielrelaas en de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op het nieuwe artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich desgewenst laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS